

РЕШЕНИЕ

№ 33526

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 08.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9421** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и чужденците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Ж. Б. К., ЛНЧ [ЕГН], от К. д'И., [дата на раждане], с адрес [населено място], [улица], отдел "ПМЗ - кв. Военна рампа" на РПЦ - С. на ДАБ, срещу Решение № 4533 от 14.08.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, и е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, защото е издадено в противоречие с материалноправния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил действителните факти от значение за случая на чуждия гражданин. Претендира се отмяна на решението.

В съдебно заседание, жалбоподателя се явява лично и с адв. К.. Осигурен и е и превод на език, който разбира и съдът и разяснява всички права и правни последици в процеса, съгласно служебното начало в това производство. Заедно поддържат жалбата по изложените в нея съображения и молят съда да отмени като неправилно и незаконосъобразно оспорваното решение.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при МС се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

За Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява представител.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба с вх. № ПМЗ-ВР- 1900/04.07.2025 г. на РПЦ - [населено място], до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), Ж. Б. К., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], К. д'И., гражданка на К. д'И., етническа принадлежност - баули, вероизповедание - християнин, семейно положение - неомъжена, ЛНЧ [ЕГН], е поискала предоставяне на международна закрила. Личните ѝ данни са установени въз основа на представено национално свидетелство за управление на МПС № КОУА01-14-25002397JB, издадено от К. д'И. на 19.11.2014 г.

Съставен и е регистрационен лист с приложение. Ж. Б. К. е получила копие от Указания, рег. № УП 17772/04.07.2025 г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях.

С нея в хода на административното производство е проведено интервю с рег. № УП 17772/09.07.2025 г., по време на което разказва, че е напуснала К. д'И. легално на 11.05.2025 г. Заминала е със самолет за Турция. Обяснява, че нейна приятелка я завела в туристическа агенция в К. Д'И., откъдето ѝ осигурили шенгенска виза. Посочва, че не може да чете и пише, не знае кое посолство е издало визата и не е знаела, че тя е фалшива. Освен тази шенгенска виза, тя имала и редовна туристическа виза за Турция, която получила от турското консулство. В Турция останала един месец и след това продължила към България. Посочва, че в България пристигнала с влак на 21.06.2025 г. На границата ѝ съобщили, че шенгенската ѝ виза е фалшива, което тя не знаела. Заявява, че тогава полицията я задържала и конфискувала паспорта ѝ. Прекарала 14 дни в затвора на границата в България.

Мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че когато си жена в К. Д'И., е възможно да бъдеш принудена да приемеш определено лице за съпруг. Семейството и я принудила да се омъжи през 2011 г. Преди това живяла с друг мъж. Посочва, че първата ѝ дъщеря, която в момента е на 24 години, е от него. Когато била бременна с второто си дете, което сега е на 15 години, в страната избухнала война и тя избягала с дъщеря си при семейството си на село. От 2011 година до напускането ѝ била с него, но през цялото време се опитвала да бяга. Казва, че бившият ѝ мъж изчезнал по време на войната. По време на регистрацията тя казала, че не е сигурна за възрастта на децата и посочила приблизителни години. След това се обадила на сестра си, която се грижи за тях, за да ѝ каже точната информация, тъй като е неграмотна.

Подчертава, че никога не се е оплаквала на полицията. Заявява, че имала и по-голям брат, който обаче починал. Той ѝ помагал, когато първоначално отишла при сестра си, но след смъртта му, сестра ѝ вече не могла да ѝ помага финансово. Заявява, че няма физически доказателства, има само нейните думи. Добавя, че сестра ѝ също може да потвърди всичко.

Твърди, че лично не е подлагана на преследване на основание етническа принадлежност, изповядвана религия или националност. Пояснява, че не е била член на политически партии или организации. Изтъква, че не е била арестувана, съдена или осъждана в държавата си на произход. В хода на производството молителката е уведомена, че с цел правилната преценка на подадената от нея молба за закрила е необходимо да представи пред ДАБ-МС всички налични и относими към личното ѝ положение и държавата ѝ на произход писмени документи и материални факти, но

такива не са представени.

Със становище от младши експерт в отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“ до председателя на Държавна агенция за бежанците на Министерски съвет е направено предложение на чужденеца да му се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното в настоящото производство Решение № 4533 от 14.08.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, е отхвърлена молбата и за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Прието е, че по отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ж. Б. К. не е направила релевантни твърдения за осъществено спрямо нея преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. АО е приел, че чужденецът не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер. Чужденецът не изтъква никакви лични опасения от преследване в страната си на произход. Не прави и твърдения, релевантни с нормата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, не е била принудена да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не заявява наличието на конкретно събитие, поради което е избрала да напусне страната си на произход и реално не е посочил никакви основателни опасения от преследване. Съобразена е от административния орган разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е разгледана във връзка с тълкуванията, дадени в решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г.

След извършен анализ на информацията, изложена в Справка с вх. № МД-02-381/07.07.2025 г., изготвена от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в К. д'И., АО е приел, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Не се установява спрямо заявителката да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, тя би била изправена пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

На последно място в обжалваното решение е прието, че по отношение на чуждия гражданин липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, т.к. кандидата да статут не е заявил член от семейството му да има предоставен статут. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като тя не се позовава на причини от хуманитарен характер, поради което искането в частта за предоставяне на хуманитарен статут е отхвърлено като неоснователно.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 29.08.2025 г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до Административен съд София – град на 04.09.2025 г.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспореното решение в цялост. В хода на производството са представени доказателства от ответника, относно актуалната обществено-политическа обстановка в К. д'И., а именно актуална справка вх. № МД-02-

381/07.07.2025 г. от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Изложеното определя спора като материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай правилно административният орган е преценил, че при проведеното с Ж. Б. К. интервю не се установява спрямо нея да е било осъществено визираното в чл. 8, ал. 1 ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а и самата тя не е заявила конкретни обстоятелства, въз основа на които да може да се направи извод за опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Ето защо преценката на административния орган, че изложените от кандидата мотиви за напускане на страната му по произход не са правно значими за търсената защита, са напълно обосновани. Тя изрично е заявила, че не е била насилвана по никакъв начин или заплашвана, че спрямо нея не е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти нито в страната и на произход. Такива заплахи не са били отправяни и към семейството и.

По отношение на частта от бежанската история, в която сочи притесненията и, свързани с евентуално преследване от страна на мъжа, с когото е била принудена да съжителства, съдът намира, че това са единствено нейни твърдения и нищо в представената бежанска история не ги подкрепя и не налага предоставянето на международна закрила.

Анализът на фактите, изложени от Ж. Б. К. в хода на проведеното с нея интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на нея не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо нея действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в К. д'И. и М.. В тази връзка, не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденката преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване".

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващата да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост, за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Не е налице основание, за да се приеме, че търсещото закрила лице е било обект на преследване в страната си на произход по причините, посочени в ЗУБ. Не се установи по делото наличие на основателни опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденката е напуснала държавата си по произход, или на дейност, извършена от нея след отпътуването и, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в К. д'И., по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ.

Ж. Б. К. е напуснала доброволно и легално К. д'И., като не се установява наличието на препятствие за завръщането ѝ. Не е призовавана, не е водено срещу нея криминално разследване, заради политическите ѝ убеждения. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967 г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец/т.79 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва

преследването да е насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице.

В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо нея е имало преследване или съществува риск от преследването ѝ в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Декларираната от Ж. Б. К. причина да напусне К. д'И. е от личен характер и е извън обхвата по ЗУБ.

С оглед на изложеното дотук, искането на чужденеца в частта му за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като явно неоснователно.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е" вр. чл. 15, б. "а", "б" и "в" от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ ('real risk') не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ ('serious harm') се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателя не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Съдът споделя преценката за неоснователност и на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. В разглеждания случай търсещата закрила въобще не е навела като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Безспорно, в проведеното интервю Ж. Б. К. не е направила изявления в подобен смисъл, а видно от изложеното по-горе съдът намира, че не впоследствие не би имала проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи, че би имала проблеми със своите роднини не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ съответства на чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011 г.

Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № C- 465/07/Meki E. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че тя следва да се тълкува в смисъл, че: 1.

съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но нормата на чл. 15 от последната се съдържа и в чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № C-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение.

Административният орган, на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно К. д'И. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Цитираната по-горе справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават фактите по изготвената справка.

Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При анализ и на новопредставената справка с вх. № МД-02-381/07.07.2025 г. съдът намира, че на територията на К. д'И. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в К. д'И. се установява, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са

налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. Нещо повече – установява се, че страната има стабилен икономически растеж, понижаване на инфлацията и при наличие на спокойна политическа обстановка.

В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, молбата за закрила и в тази ѝ част следва да се приеме за неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен Съд С. – град, III отделение, 36 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Б. К., ЛНЧ [ЕГН], от К. д'И., [дата на раждане] , с адрес [населено място], [улица], отдел "ПМЗ - кв. Военна рампа" на РПЦ - С. на ДАБ, срещу Решение № 4533 от 14.08.2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, и е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: